

خلاصه درس اخلاق عمومی

استاد: حجت الاسلام والمسلمین محمدرضا موسوی نسب   موضوع: تربیت توحیدی   شماره جلسه: ۴   تاریخ: ۹۹/۱۲/۱۰

بسم الله الرحمن الرحيم

در تربیت توحیدی، نباید جبر و زور در کار باشد.

«لا اکراه فی الدین»، به شرطی که «قد تبین الرشد من الغی» باشد. به عبارت دیگر، وقتی راه رشد و صلاح از راه ضلالت و گمراهی مشخص و تبیین شده باشد، دیگر نیازی به اجبار و زور نیست. دعوت به سوی خدا باید با بصیرت باشد. در خانه ای که معروف و منکر مشخص است و به آنها توجه می شود، فرزندان، به خوبی ها مانوس می شوند و از منکرها دوری می کنند، نه آنکه وظایف دینی در خانه طوری مطرح شود که همه از آن فراری باشند. به طور مثال؛ به فرزندان بفهمانیم که صدای اذان، دعوت خداوند برای دیدار ماست، پس چرا معطل کنیم؟! سعی کنیم جنبه رحمانیت و رحیمیت خداوند را برای آنان، تبیین کنیم.

موعظه را بشنوید، حتی اگر گوینده آن، به آن عمل نکند.

شما بشنوید و سعی کنید، عمل کنید. البته تذکر دادن و موعظه هم آدابی دارد:

۱. تذکر، باید سدید باشد؛ متقن و استوار و منطقی

۲. تذکر، باید بلیغ باشد؛ فصیح باشد.

۳. تذکر، میسور باشد؛ خواسته ها و تذکرات ما باید قابل فهم و آسان باشد. نه اینکه لیستی از امر و نهی ها بر سر فرزندان ما بیارد.

۴. تذکر، باید جمیل باشد. در تربیت باید کلام ما زیبا و دلنشین و سرشار از صمیمیت باشد. امیر المومنین علیه السلام فرمود:
«زیبا سخن بگویند تا زیبا بشنویند.»

۵. تذکر، باید کوتاه باشد.

۶. تذکر، امر و نهی نباشد. اطاعت فرزندان از ما، باید از روی عشق و محبت باشد. البته این موضوع در بحث تربیت است و در اجرای قوانین اجتماعی، گاهی امر و نهی لازم است.

۷. تذکر، باید به موقع باشد. فرزند ما حوصله و اشتیاق حرف‌های ما را داشته باشد.